

Arrest

nr. 180 668 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 27 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juni 2016 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 februari 2016 dient de verzoekende partij te Ambabel in Nairobi een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type D om haar voorgehouden echtgenoot aan wie door de Belgische autoriteiten op 25 augustus 2015 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, te vervoegen.

Op 27 mei 2016 weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag en neemt volgende beslissing, die de bestreden beslissing is:

“De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10bis§2 van de wet van 15; december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011.

Overwegende dat de aanvraag van mevrouw werd ingediend op grond van een eenvoudig huwelijkscertificaat, niet gelegaliseerd.

Overwegende dat in huidig geval het voorgelegde document niet gelegaliseerd werd daar het afkomstig is uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend, Bijgevolg kunnen we geen zekerheid hebben over de authenticiteit van dit document.

Overwegende dat de zogenaamde officiële stempel die werd aangebracht op het huwelijkscertificaat verscheidene schrijffouten bevat ("Foreign" en "sealof").

Bijgevolg is de authenticiteit van dit document niet gevrijwaard en is er duidelijk sprake van een frauduleuze handeling.

Daarenboven wordt in het document een foutieve geboortedatum van de echtgenoot vermeld. Het voorgelegde document kan bijgevolg niet weerhouden worden als bewijs van de huwelijksband en de visumaanvraag wordt geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt:

“De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

(...)”

EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 11, § 1, lid 2 en artikel 12bis §5 en §6 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 11, § 1, lid 2 van de Vreemdelingenwet voorziet:

"In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden voor hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie. "

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden voor hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hier aan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren. "

Uit deze bepalingen volgt dat een aanvraag tot een visum gezinshereniging van een familielid van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, waarvan de familieband al bestond voor de aankomst

in het Rijk, niet mag worden geweigerd om de enkele reden dat er geen officieel document bestaat als bewijs van de familieband.

In casu is verzoekster de echtgenote van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet. Bovendien bestond de familieband tussen verzoekster en haar echtgenoot al voor zijn aankomst in België. Uit het administratief dossier blijkt immers dat zij huwden op 12 november 2013 en dat verzoeksters echtgenoot in België toekwam op 7 april 2015.

Bijgevolg zijn artikel 11 en 12bis §5 van de Vreemdelingenwet van toepassing en kan haar aanvraag niet geweigerd worden om de enkele reden dat een officiële huwelijksakte ontbreekt.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de twijfel aan de authenticiteit van het voorgelegde huwelijkscertificaat de enige reden is tot weigering van afgifte van het visum. Hiermee schendt verwerende partij artikel 11 en 12bis §5 en 6 van de Vreemdelingenwet en dus moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

Bovendien gaat verwerende partij eraan voorbij dat artikel 11bis §5 van de Vreemdelingenwet een verplicht cascadesysteem installeert voor het bewijs van een familieband. Indien verwerende partij van mening is dat een officieel bewijs van de familieband ontbreekt, moet rekening worden gehouden met "andere geldige bewijzen". Indien die niet voorhanden zijn, kan verwerende partij overgaan tot een onderhoud, elk ander nuttig onderzoek of een aanvullende analyse.

Een omzendbrief van 17 juni 2009¹ verduidelijkt dit cascadesysteem. Uit deze omzendbrief volgt o.a. dat "andere geldige bewijzen" worden aanvaard wanneer de vreemdeling in de onmogelijkheid is officiële documenten voor te leggen. Deze onmogelijkheid moet volgens de omzendbrief reëel en objectief zijn. Aangezien de bestreden beslissing zelf stelt dat de Somalische regering niet door België wordt erkend, wordt expliciet erkend dat het voor verzoekster objectief en reëel onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen.

Om de toelaatbaarheid van "andere geldige bewijzen" te beoordelen, moet verwerende partij volgens de omzendbrief rekening houden met alle elementen in het dossier van betrokkene. Als "ander bewijs" van de huwelijksband stelt de omzendbrief o.a. een akte van traditioneel huwelijk, een religieuze akte, en een uittreksel van huwelijksakte voor. Aangezien deze lijst niet exhaustief is moet een huwelijkscertificaat, zoals door verzoekster wordt voorgelegd, hieronder begrepen worden.

"Ander geldig bewijs" wordt niet toegelaten wanneer uit elementen van het dossier blijkt "dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden wou misleiden. Een dergelijke conclusie kan, op basis van enkele vormelijke fouten in het voorgelegde huwelijkscertificaat, echter niet worden getrokken. Verwerende partij had immers rekening moeten houden met alle elementen uit het dossier, waaronder ook de verklaringen van verzoeksters echtgenoot bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het kader van zijn asielaanvraag. Deze verklaringen omtrent zijn huwelijk met verzoekster stemmen immers stuk voor stuk overeen met de gegevens vervat in het voorgelegde huwelijkscertificaat.

Ten slotte voorziet de omzendbrief uitdrukkelijk dat een onderhoud kan worden gevoerd om het bestaan van een huwelijksband vast te stellen.²

Nergens uit de motivering van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat rekening werd gehouden met dit cascadesysteem. Nergens blijkt dat verwerende partij de onmogelijkheid tot voorleggen van officieel bewijs evalueerde. Nergens wordt gemotiveerd waarom verwerende partij niet is overgegaan tot een onderhoud.

Bovendien heeft verwerende partij geen rekening gehouden met alle elementen uit het administratief dossier. In dat geval had verwerende partij immers ook rekening gehouden met het feit dat verzoeksters echtgenoot zowel bij verwerende partij als bij het CGVS de gegevens van zijn echtgenote en hun huwelijk aangaf. Deze gegevens stemmen overeen met de gegevens in het visumdossier."

2.1.2. De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 11, § 1, lid 2 en 12bis, § 5 en § 6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

De verwerende partij merkt terecht op dat de aanvraag is ingediend in toepassing van artikel 10bis, § 2 van de vreemdelingenwet dat luidt:

“§ 2. Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen :

- dat de vreemdeling die vervoegd wordt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;

- dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2, van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, in een ministerraad overlegd besluit, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt;

- dat zij zich niet bevinden in één van de in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° bepaalde gevallen, of niet lijden aan een van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

De bepalingen van artikel 12bis, § 6, zijn eveneens van toepassing.”

Terwijl art. 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

5° de vreemdeling die door middel van een wettelijk geregistreerd partnerschap verbonden is met een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen, evenals de kinderen van deze partner, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover hij over het recht van bewaring beschikt en de kinderen te zijnen laste zijn en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben.

[...]

6° het alleenstaand gehandicapt kind dat ouder is dan achttien jaar, [...].”

De verzoekende partij dient dan ook haar huwelijksband met de referentiepersoon in functie van wie zij haar aanvraag indient aan te tonen. Verzoekende partij heeft, met het oog op het leveren van dit bewijs, in het kader van haar aanvraag een Somalisch huwelijkscertificaat voorgelegd.

Over dit document stelt de bestreden beslissing dat dit frauduleus is omdat het schrijffouten bevat ("foreign en sealof") en een foutieve geboortedatum van de voorgehouden echtgenoot bevat.

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij geen toepassing te maken van artikel 12bis, §5-6 van de vreemdelingenwet en meent dat de verwerende partij op onredelijke wijze stelt dat de huwelijksakte niet aanvaard wordt omdat geen enkel Somalisch document aanvaard wordt nu de Somalische regering niet door België wordt erkend.

Om haar huwelijksbanden aan te tonen staat het de verzoekende partij vrij aan de verwerende partij te kennen te geven dat zij geen document betreffende haar huwelijk kan voorleggen en de redenen uiteen te zetten waarom zij dit niet kan. De verzoekende partij kan gevolgd worden in haar stelling dat in toepassing van het door haar geciteerde artikel 11, §1, lid 2 van de vreemdelingenwet niet louter kan afgewezen worden doordat geen officiële documenten worden voorgelegd betreffende de huwelijksband. Ook is het correct dat bij gebreke aan officiële documenten in toepassing van artikel 12bis, § 5 en § 6 van de vreemdelingenwet de verwerende partij dient rekening te houden met andere geldige bewijzen of dat de verwerende partij dan dient over te gaan tot desgevallend een onderhoud met de verzoekende partij.

In casu blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij dit niet voorhield. Wel integendeel zij legde een zogenaamd Somalisch huwelijkscertificaat voor bevattende officiële stempels met schrijffouten zoals weergegeven in de bestreden beslissing, feitelijk gegeven dat niet wordt betwist door de verzoekende partij. Gelet op de fouten in de stempels kon de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze oordelen dat het document frauduleus is. Indien de verzoekende partij verkiest gebruik te maken van officiële documenten, dient zij authentieke documenten voor te leggen en niet documenten met niet authentieke stempels zoals in onderhavig geval. Het gegeven dat in deze stempels geschreven staat "foreign" en "sealof", wat de verzoekende partij niet betwist, is een duidelijke aanwijzing dat het document(-en) niet door een officiële instantie werd opgesteld. De verwerende partij merkt terecht op dat de verzoekende partij voorbij gaat aan dit motief. De bestreden beslissing wijst de aanvraag af, niet omwille van een gebrek aan legalisatie maar wel omdat zij meent dat het een niet authentiek document betreft, frauduleus verkregen. Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is correct en kennelijk redelijk. Indien de verzoekende partij voorhoudt geen ander document te kunnen voorleggen en dat de verwerende partij had dienen over te gaan tot een onderzoek, zoals voorzien in artikel 12bis, §5-6 van de vreemdelingenwet, had zij geen niet authentiek hetzij frauduleus stuk moeten voorleggen en had zij dienen te melden waarom geen document aangaande haar huwelijk kon voorgelegd worden.

In dat geval had de verwerende partij kunnen overgaan tot een onderzoek, waarbij desgevallend het asielrelaas van haar echtgenoot had kunnen betrokken worden of het ondervragen van betrokken partijen. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij de aanvraag afwijst omdat niet authentieke documenten worden voorgelegd zodat frauduleus handelen wordt vastgesteld. Dit klemmt in casu nog meer nu het document een foutieve datum van de geboorte van de voorgehouden echtgenoot van de verzoekende partij wordt vermeld.

In casu is de aanvraag afgewezen omdat de verzoekende partij frauduleus handelde. De bestreden beslissing is niet uitsluitend gesteund op het ontbreken van officiële documenten die de aanverwantschap aantonen. Artikel 11, §1 van de vreemdelingenwet is niet geschonden. Door deze vaststelling diende de verwerende partij evenmin verder onderzoek te verrichten naar het verklaarde in het asielrelaas van de voorgehouden echtgenoot/partner van de verzoekende partij. Eens frauduleus handelen is vastgesteld, temeer in casu de geboortedatum van de voorgehouden echtgenoot niet correct is kon de verwerende partij immers niet nagaan of de persoon die zich aanmeldde om de aanvraag te richten de persoon is over wie de in België verblijvende vreemdeling beschreef als zijnde diens echtgenote in Somalië. Gelet op de vaststelling dat de aanvraag is ingediend gebruik makend van fraude diende de verwerende partij niet verder te onderzoeken in toepassing van artikel 12bis van de vreemdelingenwet. Artikel 12bis, §5 en § 6 van de vreemdelingenwet vindt pas toepassing indien er geen officiële documenten kunnen voorgelegd worden terwijl de verzoekende partij precies voorhield een officieel document voor te leggen. De bestreden beslissing wijst de aanvraag af omwille van frauduleus handelen. Dit motief is determinerend en afdoend om de aanvraag af te wijzen. De opmerking in de nota dienaangaande die stellen: *"Uit de vaststellingen van de ambassade blijkt aldus dat de authenticiteit van de documenten niet gevrijwaard is, gezien de zogenaamde officiële stempel op*

het huwelijkscertificaat en het geboortecertificaat verschillende schrijffouten bevat. Om deze reden is er aldus duidelijk sprake van een **frauduleuze handeling**.

De kritiek van verzoekende partij als zou de bestreden beslissing een schending inhouden van artikel 11 van de Vreemdelingenwet kan derhalve niet worden gevolgd. (...) In casu heeft verzoekende partij zich ten aanzien van de gemachtigde van de Staatssecretaris niet beroepen op voormeld artikel en op een beweerde onmogelijkheid tot het voorleggen van officiële documenten.

Integendeel, verzoekende partij heeft stukken voorgelegd waarvan zij beweerde dat die een officieel karakter hebben, met (frauduleuze) stempels. Zij heeft in haar aanvraag zich niet beroepen op een onmogelijkheid tot het voorleggen van officiële documenten.

Zij heeft evenmin voorgehouden dat de verklaringen in de asielprocedure van haar beweerde echtgenoot, als bewijs moesten gelden. Evenmin heeft zij gevraagd met andere stukken rekening te houden of om te worden gehoord.

Zij heeft nooit voorgehouden in de onmogelijkheid te verkeren officiële documenten voor te leggen, maar heeft integendeel frauduleuze documenten voorgelegd.

De a posteriori verklaringen van verzoekende partij doen dan ook geen afbreuk aan de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij is derhalve niet ernstig daar waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening diende te houden met 'andere geldige bewijzen' dan wel een onderhoud diende te organiseren met de verzoekende partij.

De kritiek van verzoekende partij kan geenszins worden aangenomen.", zijn terecht. De verzoekende partij toont geen schending van de artikelen 11 en 12bis van de vreemdelingenwet aan.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Het tweede middel luidt:

"TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM") en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest"), die het recht op bescherming van het gezinsleven waarborgen, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de zorgvuldigheids- en redelijkheidsverplichting als beginselen van behoorlijk bestuur.

Het niet aanvaarden van het huwelijkscertificaat dat verzoekster voorlegt, zonder verder het wettelijk voorziene cascadestelsel voor de bepaling van een familieband te doorlopen, vormt de enige reden waarom verwerende partij de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekster afwijst. Met deze beslissing ontnemt verwerende partij nochtans de enige mogelijkheid op het uitoefenen hun gezinsleven aan verzoekster en haar echtgenoot.

Verzoeksters echtgenoot kreeg immers de subsidiaire beschermingsstatus toegekend in België. Dit impliceert dat het CGVS oordeelde dat hij bij terugkeer naar Somalië een reëel risico loopt op ernstige schade. Verzoekster kan haar gezinsleven met haar echtgenoot dus niet uitoefenen in haar herkomstland. Met andere landen hebben verzoekster en haar echtgenoot geen banden. De enige mogelijkheid tot om hun gezinsleven uit te oefenen, ligt dus in België.

In het kader van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest kunnen in deze situatie specifieke verplichtingen ontstaan.

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Artikel 7 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en draagwijdte. (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 303, p. 20)

Om zich op artikel 8 EVRM te kunnen beroepen, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is een familie of een gezin. Deze beoordeling is een feitenkwestie.

In casu gaat het om een verzoek tot gezinshereniging van een echtgenote met haar echtgenoot. Uit alle elementen van het administratief dossier (asiel dossier en visum dossier) blijkt dat zij op 12 november

2013 in Somalië in het huwelijk traden. Tot voor de vlucht van verzoeksters echtgenoot leefden zij als gehuwd koppel samen in Somalië. Ook na zijn vlucht hielden zij contact. Met de visumaanvraag wensen zij hun huwelijksleven verder te zetten.

Er is dus duidelijk sprake van een gezinsleven tussen verzoekster en haar echtgenoot. (zie o.a. EHRM, Berrehab, 21 juni 1988.)

Vervolgens moet worden nagegaan of er een inmenging bestaat in dit recht op eerbieding van het gezinsleven. Het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht is immers niet absoluut. Paragraaf 2 voorziet namelijk uitzonderingen. Binnen de grenzen gesteld door dit lid is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan. Dit impliceert dat de inmenging moet worden voorzien bij wet, moet zijn geïnspireerd door een door artikel 8 EVRM vermeld legitiem doel en noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Artikel 8 van het EVRM verplicht lidstaten niet enkel om zich te onthouden van ongerechtvaardigde inmengingen in het gezinsleven, maar legt ook positieve verplichtingen op. Het EHRM stelt hierover: « La cour rappelle que l'article 8 peut engendrer des obligations positives inhérentes à un « respect » effectif de la vie familiale. Les principes applicables à pareilles obligations sont comparables à ceux qui gouverne les obligations négatives. Dans les deux cas, il faut tenir compte du juste équilibre à ménager entre les intérêts concurrents de l'individu et de la société dans son ensemble ; de même, dans les deux hypothèses, l'Etat jouit d'une certaine marge d'appréciation. » (EHRM, Sen t. Nederland, 2001, §31.) Bij het uitoefenen van deze positieve verplichtingen moet de overheid dus streven naar een evenwicht tussen alle belangen die aan de orde zijn, individueel en maatschappelijk. Bij de beoordeling van wanneer dit evenwicht bereikt is, beschikt de overheid over een zekere beoordelingsmarge.

Deze beoordelingsmarge is echter niet onbegrensd. In bepaalde gevallen kan de positieve verplichting onder artikel 8 EVRM inhouden dat iemand moet worden toegelaten tot het grondgebied. In elk geval moet rekening worden gehouden met bepaalde criteria, voorgeschreven door het EHRM. In het arrest Sen gaf het Hof aan welke criteria meespelen: "Dans son analyse, la Cour prend en considération l'âge des enfants concernés, leur situation dans leur pays d'origine et leur degré de dépendance par rapport à des parents. » (EHRM, Sen t. Nederland, 2001, §37.)

In het arrest Tuquabo-tekle t. Nederland omschreef het EHRM deze criteria verder. Het Hof oordeelde dat o.a. rekening moet worden gehouden met de redenen waarom een familielid zich in het gastland bevindt. Het feit dat het betrokken familielid in Nederland verbleef om er te ontsnappen aan een context van gewapend conflict en er asiel had aangevraagd, speelde een doorslaggevende rol. Ook de banden van het familielid met het gastland werden onderzocht.

In casu verblijft de te vervoegen persoon in België onder het subsidiair beschermingsstatuut. Zoals hierboven gezegd, betekent dit dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat werd geoordeeld dat er een reëel risico loopt op ernstige schade. Om deze reden geniet hij een verblijfsrecht in België.

Er kan op geen enkele wijze worden verwacht van verzoeksters echtgenoot dat hij zich bij zijn echtgenote in Somalië zou voegen. Daardoor heeft de weigering van een visum tot gevolg dat het voor hen onmogelijk wordt gemaakt om hun gezins- en huwelijksleven uit te oefenen. Zij worden definitief gescheiden van elkaar.

Omwille van het subsidiair beschermingsstatuut van verzoeksters echtgenoot, moet haar aanvraag tót gezinshereniging op een soepele manier worden behandeld en onderzocht.

De nodige aandacht moet worden besteed aan het feit dat een persoon omwille van problemen van vervolging of algemeen geweld is gevlucht en dat gezinshereniging nergens anders mogelijk is dan in het gastland, in casu België.

Artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna "Gezinsherenigingsrichtlijn"), bepaalt in dit licht: "In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur

van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familieleden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. " Een aanvraag tot gezinshereniging, zoals in casu, vergt dus een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen.

Ook moet worden gewezen op overweging 8 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, die bepaalt dat "[d]e situatie van vluchtelingen [...] bijzondere aandacht [vraagt] vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging. "

Het UNHCR stelt in haar antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van derdelanders: "Following séparation caused by forced displacement such as from persécution and war, family reunification is often the only way to ensure respect for a refugee's right to family unity. (...) It is with this in mind that UNHCR advocates for family réunification mechanisms which are swift and efficient in order to bring families together as early as possible. " (stuk 3)

Ook in haar Mémoire van juni 2014 benadrukt het UNHCR de nood aan een soepele beoordeling van gezinshereniging van erkende vluchtelingen en subsidiair beschermde: "Doordat ze hun land van herkomst moesten ontvluchten, zijn begunstigden van internationale bescherming vaak noodgedwongen gescheiden van hun gezinsleden of zijn ze hun spoor kwijtgeraakt. Gezinshereniging in het asieland is voor hen dikwijls de enige mogelijkheid om de gezinsbanden te herstellen en in veiligheid een gezinsleven te leiden. Vaak is het pas wanneer ze weer samen zijn met hun gezin dat ze hun aandacht zullen kunnen richten op de uitbouw van een betere toekomst. 100. Het recht op eerbiediging van het gezinsleven van de begunstigden van internationale bescherming vereist bijzondere aandacht en vraagt om een snelle, soepele en efficiënte procédure voor gezinshereniging(stuk 4)

De Europese Commissie is dezelfde mening toegedaan en spoort de lidstaten, en dus ook verwerende partij, aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge in het kader van gezinshereniging zoveel mogelijk te laten leiden door humanitaire motieven en een bijzonder zorgvuldig onderzoek te verrichten. (stuk 5)

Het EHRM past deze soepelheid toe in haar recente rechtspraak en benadrukt de specifieke noden van begunstigen van internationale bescherming met betrekking tot gezinshereniging: "Toutefois, la Cour estime que, compte tenu de la décision intervenue quelques mois plus tôt d'accorder le statut de réfugié au requérant et après la reconnaissance de principe du regroupement familial qui lui avait été accordée, il était capital que les demandes de visas soient examinées rapidement, attentivement et avec une diligence particulière... A ce titre, elle estime que, dans les circonstances de l'espèce, pesait sur l'État défendeur l'obligation de mettre en œuvre, pour répondre à la demande du requérant, une procédure prenant en compte les événements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié" (...) "La Cour rappelle que l'unité de la famille est un droit essentiel du réfugié et que le regroupement familial est un élément fondamental pour permettre à des personnes qui ont fui des persécutions de reprendre une vie normale (voir le mandat du HCR, paragraphes 44 et 47 ci-dessus). Elle rappelle également qu'elle a aussi reconnu que l'obtention d'une telle protection internationale constitue une preuve de la vulnérabilité des personnes concernées (Hirsi Jamaa et autres c. Italie [GC], no 27765/09, § 155, CEDH 2012). Elle note à cet égard que la nécessité pour les réfugiés de bénéficier d'une procédure de regroupement familial plus favorable que celle réservée aux autres étrangers fait l'objet d'un consensus à l'échelle internationale et européenne comme cela ressort du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive 2003/86 CE de l'Union européenne (paragraphes 45 et 47 ci-dessus). Dans ce contexte, la Cour considère qu'il était essentiel que les autorités nationales tiennent compte de la vulnérabilité et du parcours personnel particulièrement difficile du requérant, qu'elles prêtent une grande attention à ses arguments pertinents pour l'issue du litige, qu'elles lui fassent connaître les raisons qui s'opposaient à la mise en œuvre du regroupement familial, et enfin qu'elles statuent à bref délai sur les demandes de visa. " (EHRM, Tanda-Muzinga vs. Frankrijk, n° 2260/10, 10 juli 2014, § 73-75; EHRM, Mugenzi vs. Frankrijk, n° 52701/09, §52-54.)

Het Hof erkent . hiermee de kwetsbaarheid van erkende vluchtelingen en subsidiair beschermde en meent dat een soepelere toepassing van de gezinsherenigingsprocedure zich opdringt. Voor vluchtelingen is gezinshereniging immers essentieel om opnieuw een normaal leven te kunnen leiden.

Ook het Hof van Justitie oordeelde reeds dat aanvragen tot gezinshereniging moeten worden beoordeeld in overeenstemming met het recht op bescherming van het gezinsleven en dat hierbij bepaalde elementen in rekening moeten worden gebracht: "64. Bovendien moet acht worden geslagen

op artikel 17 van de richtlijn, dat de lidstaten verplicht terdege rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van het verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Zoals uit punt 56 van dit arrest blijkt, beantwoorden dergelijke criteria aan die welke het Europees Hof van de Rechten van de Mens hanteert wanneer het nagaat of een staat, die een verzoek om gezinshereniging heeft afgewezen, de betrokken belangen op een juiste wijze heeft afgewogen. 65. Ten slotte zijn leeftijd van een kind en het feit dat het onafhankelijk van het gezin aankomt, eveneens factoren die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in aanmerking neemt, waarbij het rekening houdt met de band tussen een kind en gezinsleden in het land van herkomst, maar ook met de band die het kind heeft met de culturele en taalkundige context van dit land. (zie met name reeds aangehaalde arresten *Ahmut v. Nederland*, § 69, en *Gui v. Zwitserland*, § 42). 12 104. Ten slotte moet worden vastgesteld dat hoewel de richtlijn de lidstaten een beoordelingsmarge laat, deze zodanig ruim is dat zij de regels van de richtlijn in overeenstemming met de uit de bescherming van de grondrechten voortvloeiende eisen kunnen toepassen. " (*HvJ C-540/03, Europees Parlement v. Raad van de Europese Unie*, 2006.)

Tot slot lichtte Uw Raad in het arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe: "Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie *EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen*, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (*EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België*, par. 140). De beleidsmarge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is vertrokken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzitten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (*EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België*, par. 142; *EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen*, par. 70). (...) De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (*RvS 26 mei 2009, nr. 193.522*). De toepassing van de 13 vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (*EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Razav. Bulgarije*, par. 54). "

Over de positieve verplichtingen van verwerende partij stelt Uw Raad het volgende: " (...) Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privé- en gezinsleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 van het EVRM (*RvS 1 juni 2006, nr. 159 485*; *RvS 26 april 2006, nr. 157 953*; *RvS 30 april 2004, nr. 130 936*; *RvS 9 juli 2003, nr. 121 457*). Artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend. (*RvS 2 februari 2005, nr. 140 105*). Artikel 8 van het EVRM legt aan de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de gezinswoonplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen, noch om hieraan een recht op gezinshereniging te verbinden. (*EHRM, Gili t. Zwitserland*, 19 februari 1996; *EHRM, AHMUT t. Nederland*, 28 november 1996). Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoonde dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de weigering van een verblijfsaanvraag overeenkomstig de ter zake geldende

regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen. Zo dient opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake te zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. (J. VANDELANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p. 754). " (RvV 4 februari 2010, nr. 38 195, punt 2.8.)

Verwerende partij heeft inderdaad een bepaalde discretionaire bevoegdheid in de beoordeling van aanvragen tot gezinshereniging. Deze bevoegdheid mag echter niet op een kennelijk onredelijke manier worden gebruikt. Elke administratie is immers gebonden aan het redelijkheidsbeginsel, dat is geschonden wanneer de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op évidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt. (RvS 24 juni 2008, nr. 184.519) Er mag geen kennelijke wanverhouding staan tussen de motieven van een beslissing en de beslissing zelf. (RvS 20 februari 1997, m. 64.637)

Ook is verwerende partij, op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en zich voldoende te informeren om de beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Aan de beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen. (MAST, A., DU JARDIN J, *Overzicht van het Belgisch Administratief Recht*, 1994, Brussel, p. 53.)

Primaire en secundaire wetgeving en rechtspraak verplichten verwerende partij dus tot een soepele, redelijke en zorgvuldige beoordeling van verzoeksters aanvraag tot gezinshereniging.

Een soepele, redelijke en zorgvuldige beoordeling had in casu kunnen inhouden dat verwerende partij onderzoek deed naar de authenticiteit van het voorgelegde huwelijkscertificaat. Verwerende partij had de akte door haar diensten op echtheid kunnen laten onderzoeken en had bijvoorbeeld een onderhoud kunnen organiseren met verzoekster en haar echtgenoot.

Verwerende partij heeft allerm minst "soepel" gehandeld en deed geen enkel onderzoek naar een eventuele verplichting in kader van artikel 8 EVRM.

In casu is het duidelijk dat de uitoefening van het gezinsleven bijzonder moeilijk - en zelfs onmogelijk - is in het land van herkomst van verzoekster. Dit blijkt uit het administratief dossier en verwerende partij was hiervan op de hoogte gezien het subsidiaire beschermingsstatuut van verzoeksters echtgenoot. Verwerende partij heeft dit element echter niet voldoende in aanmerking genomen. Er blijkt uit de bestreden beslissing niet dat verwerende partij een proportionaliteitstoets doorvoerde in het kader van artikel 8 EVRM en rekening hield met het recht op bescherming van het gezinsleven van verzoekende partij.

Verwerende partij had moeten nagaan of zij een positieve verplichting had in het kader van artikel 8 EVRM maar deed dit niet. Zij wees de voorliggende aanvraag tot gezinshereniging af omdat zij het voorgelegde document niet aanvaardt.

Doordat verwerende partij de visumaanvraag van verzoekster louter om deze reden afwijst, schiet verwerende partij tekort in de proportionaliteitstoets die artikel 8 EVRM oplegt en heeft verwerende partij op kennelijk onredelijke en onzorgvuldige wijze gehandeld. Bij gevolg schendt verwerende partij met de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsprincipe."

2.2.2. De Raad dient te verwijzen voor wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft naar de bespreking van het eerste middel. Er werd vastgesteld dat de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze kon oordelen dat de verzoekende partij haar voorgehouden huwelijksband met de persoon die zij wenst te vervoegen niet aantoonde. De verzoekende partij heeft niet bewezen dat de persoon die zij wenst te vervoegen haar echtgenoot is. Bijgevolg toont zij evenmin aan dat zij zich door deze band kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest. Zij toont immers niet aan familie te zijn of deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon in functie van wie zij haar aanvraag indiende. Voorts merkt de verwerende partij terecht op dat uit artikel 8 EVRM evenmin een motiveringsplicht kan worden afgeleid. Het verplicht de verwerende partij een onderzoek te voeren naar het gezinsleven, wat in casu is gedaan nu is vastgesteld dat geen huwelijksband werd aangetoond. Dit is afdoende.

De verwerende partij dient gevolgd te worden in haar opmerking dat "nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende

partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477)."

Voorts komt het de verzoekende partij toe geen frauduleuze documenten voor te leggen bij haar aanvraag. Er dient verwezen te worden naar de bespreking van het eerste middel. Van de verwerende partij dient niet verwacht te worden dat bij frauduleus handelen in het kader van een aanvraag tot het verkrijgen van een visum type D nog bijkomend onderzoek moet verricht worden. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat normaliter in het kader van een gezinshereniging deze op een soepele wijze wordt behandeld en onderzocht. Door de keuze te maken om dergelijke aanvraag op frauduleuze wijze in te dienen is het kennelijk redelijk dat geen verder onderzoek zich opdringt eens fraude wordt vastgelegd. De verzoekende partij weerlegt dit frauduleus handelen niet. Er kan geen schending worden aangenomen van de artikelen 8 EVRM en 7 van het Handvest. Gelet op het frauduleus handelen is de bestreden beslissing proportioneel genomen. Het algemeen belang en de immigratiecontrole laten frauduleus handelen niet toe. De verwijzing naar de Europese rechtspraak in het middel en naar artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG en overweging 8 en het standpunt van het UNHCR en de Europese Commissie doen geen afbreuk aan het voorgaande. Voormelde verwijzingen handelen niet over aanvragen waarbij frauduleus handelen gemoeid is.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301) wat in casu niet het geval is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Verzoekende partij toont de schending van de door haar aangehaalde bepalingen niet aan.

2.3.1. Het derde middel luidt:

"DERDE MIDDEL: schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en zoals verrat in artikel 41. 2 ,a) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna "het Handvest").

Artikel 41 van het Handvest stelt:

"7. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat je sens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;*
- b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;*
- c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.*

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.
4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen

Het Handvest maakt sinds het Verdrag van Lissabon, en met name artikel 6.1 van het Verdrag, primair recht uit en primeert met andere woorden op nationale bepalingen.

In het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012, *M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General*, C-277/11 verduidelijkt het Hof dat het hoorrecht van algemene toepassing is, ook als de nationale wetgeving er niet in voorziet:

"81 Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, *Krombach*, C-7/98, *Jurispr. blz. 1-1935*, punt 42, en 18 december 2008, *Sopropé*, C-349/07, *Jurispr. blz. 1-10369*, punt 36).

82 De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke *procédure* te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, *Nederlandsche Banden-Industrie- Michelin/Commissie*, 322/81, *Jurispr. blz. 3461*, punt 7, en 18 oktober 1989, *Orkem/Commissie*, 374/87, *Jurispr. blz. 3283*, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke *procédure* in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

83 Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

84 Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

85 Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere *procédure* die tót een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, *Transocean Marine Paint Association/Commissie*, 17/74, *Jurispr. blz. 1063*, punt 15; *Krombach*, reeds aangehaald, punt 42, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 36).

86 Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 38).

87 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve *procédure* en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C-287/02, *Jurispr. blz. 1-5093*, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, *Jurispr. blz. 1-9147*, punt 83, en 21 december 2011, *Frankrijk/People 's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de *Jurisprudence*, punten 64 en 65).

88 Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren en (zie arresten van 21 november 1991, *Technische Universiteit Munchen*, C-269/90, *Jurispr. blz. 1-5469*, punt 14, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging."

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "7. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegeedeeld. (...)".

De bestreden beslissing vormt een uitvoering van het EU-recht. De beslissing werd immers genomen in toepassing van de Gezinsherenigingsrichtlijn. (artikel 4, 1 a Richtlijn 2003/86/EG) Het Hof oordeelt in paragraaf 87 van bovenstaand arrest dat het hoorrecht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

Het Hof heeft in paragraaf 65 van het arrest van 21 december 2011, *France/People's Mojahedin Organization of Iran*, C27/09 P, geoordeeld dat het hoorrecht tót doel heeft dat de belanghebbende fouten kan laten verbeteren of nieuwe elementen kan laten gelden met betrekking tót een maatregel die zal genomen worden.

In arrest C-249/13 van 11 december 2014 ontwikkelt het Hof van Justitie haar rechtspraak met betrekking tot het hoorrecht verder. Het Hof stelt onder andere:

- het hoorrecht is een onderdeel van de rechten van verdediging die een algemeen beginsel zijn van het recht van de Europese Unie.
- het hoorrecht is een garantie voor elkeen om zijn standpunt kenbaar te maken tijdens een administratieve procedure, en alvorens een beslissing ten aanzien van hem wordt genomen die zijn belangen op een ongunstige manier zou kunnen beïnvloeden.
- het hoorrecht moet de bevoegde administratie in staat stellen met kennis van zaken een beslissing te nemen die afdoende gemotiveerd is zodat de betrokkene met positief gevolg zijn beroepsrecht kan uitoefenen.

Geïnspireerd door de invulling van het hoorrecht door het Hof van Justitie, stelt de Raad van State in het arrest 230.257 van 19 februari 2015 dat verwerende partij een actieve onderzoeksplicht heeft. Dit houdt volgens de Raad van State in dat verwerende partij alle informatie moet verzamelen om met kennis van zaken een beslissing te nemen over het verblijfsrecht en dat zij een vreemdeling expliciet moet uitnodigen om hem te horen. Dit is volgens de Raad van State immers de enige manier waarop de vreemdeling effectief zijn argumenten tegen een negatieve beslissing kan doen gelden.

In dit arrest spreekt de Raad van State zich uit over het hoorrecht in het geval van de beëindiging van een verblijfsrecht van een familielid van een Unieburger toegekend in het kader van gezinshereniging. De Raad van State hanteert artikel Alquater, §1, lid 3 van de Vreemdelingenwet, dat voorziet dat verwerende partij bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een derdelands familielid van een Unieburger rekening houdt met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

In casu is de redenering van de Raad van State naar analogie van toepassing. Het gaat om een aanvraag tot gezinshereniging van derdelander met een derdelander. Naar analogie met artikel 42quater, §1, lid 3 van de Vreemdelingenwet, stelt artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn in dit geval: "In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familieleden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. " Om aan deze bepaling te voldoen, moet het hoorrecht en de hieruit vloeiende verplichtingen van verwerende partij op dezelfde manier worden ingevuld.

Indien verwerende partij zich in casu aan haar verplichting had om verzoekster te horen naar aanleiding van de voorgenomen negatieve beslissing, had verzoekster bijkomende verklaringen kunnen afleggen over het huwelijkscertificaat. Zij had verwerende partij o.a. in détail kunnen uitleggen hoe en waar zij in het huwelijk trad, en op welke manier zij het document heeft verkregen zodat de twijfels van verwerende partij konden weggewerkt worden. Ook haar echtgenoot had uitleg kunnen geven over hoe en waar het

*huwelijk werd afgesloten, en het huwelijkscertificaat werd opgesteld.. De kans is meer dan reëel dat verwerende partij een andere beslissing zou genomen hebben in dat geval.
Om al deze redenen kan verzoekster niet akkoord gaan met de bestreden beslissing en wenst zij de nietigverklaring ervan te bekomen.”*

2.3.2. Artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

“(…)

Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(…)”

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoekster geweigerd een visum type D toe te kennen in toepassing van artikel 10bis van de vreemdelingenwet. Deze weigeringsbeslissing volgt nadat de verzoekende partij een aanvraag indiende en het haar vrij stond alle nuttige informatie te bezorgen aan de verwerende partij. In plaats hiervan verkoos de verzoekende partij gebruik te maken van een frauduleus document om haar huwelijksband aan te tonen.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EU (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de richtlijn 2008/115/EU, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure.

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld en dat het hoorrecht niet betekent dat de overheid op eigen initiatief in alle gevallen er toe gehouden is een aanvrager uit te nodigen om diens standpunt te kennen (zie naar analogie HvJ, 22 november 2012, C-277/11, *M. t. Ireland dictum en conclusie advocaat-generaal Wathelet van 25 juni 2014 in de zaak C-249/13 Boudjlida t. Préfet des Pyrénées-Atlantiques*, §§'n 79 en 82).". Bij het indienen van de visumaanvraag had de verzoekende partij de gelegenheid alle relevante informatie over haar relatie met haar voorgehouden echtgenoot kenbaar te maken. Het gegeven dat de verzoekende partij dit niet heeft gedaan is enkel aan haar zelf te wijten. Bovendien laat de verzoekende partij na concrete informatie te verschaffen over het door haar gebruikte frauduleuze stuk, het huwelijkscertificaat, zodat zij evenmin aantoon elementen bij te brengen, van aard om de bestreden beslissing te kunnen wijzigen die als determinerend motief het frauduleus handelen van de verzoekende partij betreft.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80), wat in casu bij gebreke aan elementen aangaande het frauduleus handelen niet het geval is.

De verzoekende partij maakt de schending van de door haar aangehaalde bepalingen niet aannemelijk.

Het middel is ongegrond

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN